

Toespraak Boerma-Plaizier 19 juni 2014

Dames en heren, geachte en zeer gewaardeerde sobats,

Welkom. Fijn dat we hier weer voor onze jaarlijkse bijeenkomst kunnen zijn. Voor de derde keer in de kleinere zaal, de groep wordt helaas onmiskenbaar kleiner. Maar, zoals eerder gezegd, hoe groot of klein de groep ook zal zijn, wij willen als bestuur zo lang als u dat wilt en kunt deze jaarlijkse reünie organiseren. U heeft dat dubbel en dwars verdiend.

Ik richt een speciaal woord van welkom aan

Kol W. Wiersma, Cheft Kabinet Staf KMar

Kol M.C. Dulfer, Commandant Bronbeek

Mevrouw Plaizier L.C. Plaizier - Flippo

Brigade-generaal b.d. A.D. Vriezen

Standhouder Veteranen Instituut G. Vink

Thuis kijk ik regelmatig naar Ziggo kanaal 150 (Nostalgie net). Misschien wel omdat ik ook al een dagje ouder begin te worden (alles is betrekkelijk), in ieder geval omdat daar vaak goede programma's worden gebracht. Zo zag ik een aantal maanden geleden een serie uitzendingen over Indië. De Tweede Wereldoorlog periode kwam aan bod, daarna de periode 1945 – 1950. Ingrijpende beelden over de kampen en de Bersiap periode. De politionele acties en de wijze waarop wij hier in Nederland zijn omgegaan met hen die uit Indië terugkwamen. De militairen, de Molukse landgenoten en de Nederlanders die daar de oorlog hebben overleefd. Geen van de groepen is eigenlijk goed behandeld. Wellicht kon dat ook niet anders omdat Nederland op dat moment arm was. Politiek gezien zijn er echter ook veel fouten gemaakt en niet na te komen beloften gedaan.

De laatste maanden is ook regelmatig in de media aandacht gevraagd voor de gebeurtenissen in het dorp Rawagede. Rawagede is een van de zwaarste excessen uit de koloniale oorlog in Nederlands-Indië. Het Nederlandse leger zag het dorp als een centrum van opstandelingen. Op zoek naar een onafhankelijkheidsstrijder doorzocht het Nederlandse leger op 9 december 1947 het dorp. Vele mannelijke dorpsbewoners werden doodgeschoten. De schattingen van het aantal slachtoffers lopen uiteen

van 150 (door Nederland) tot ruim 430 (door een Indonesische geestelijke). Voor zover ik weet heeft destijds generaal Spoor de Nederlandse regering verzocht of hij een onderzoek mocht instellen, dat is hem toen geweigerd.

Een aantal jaren geleden kreeg ik van een oud-collega zijn dagboeken over zijn diensttijd. Hij kwam in het najaar van 1946 in dienst, op de Saxen Weimar kazerne en werd daar opgeleid voor dienst in Indië. De winter was toen bar, er was een tekort aan kolen, de halve kazerne werd ziek en – wat denk ik niet veel gebeurd zal zijn – op last van de dokter werd de kazerne voor vier maanden gesloten, pas in het voorjaar werd een ieder weer teruggeroepen. Hij beschrijft daarna zijn diensttijd in Indië. Het toch maar overschakelen van aardappelen naar rijst, toen nog bijna niet in Nederland gegeten. Daarna de waardering voor rijst. Uit zijn dagboek komt ook het beeld naar voren wat u allen daar heeft meegemaakt. De 6229 gesneuvelden, waarvan 60 van ons, het Korps Militaire Politie/KMar. Geen wonder dat daar een band voor het leven is gesmeed.

Bij terugkeer werd u formeel het Ereteken voor Orde en Vrede toegekend. Echter bleven vele duizenden medailles op de gemeentehuizen liggen. Soms werd men na jaren opgebeld met de boodschap: ik heb hier nog een medaille van u liggen, wilt u hem komen halen of wilt u hem via de post ontvangen.

Velen waren zo teleurgesteld en voelden zich zo miskend dat zij in het geheel niet reageerden, zij stelden er geen prijs meer op...

De jaren van wederopbouw, met elkaar de hand aan de ploeg slaan om Nederland weer een voortvarend land te maken. Niet terugkijken of praten over vroeger, dat begrijpt men toch niet.

Het in de jaren '80 van de vorige eeuw met eigen geld plaatsen van het monument te Roermond, zo ook het monument te Den Haag (waar de capitulatie van Japan op 15 augustus 1945 wordt herdacht, hetgeen inhoudt het einde van de Tweede Wereldoorlog, wij hier denken vaak alleen aan 5 mei).

Het in 1986 voor het eerst meelopen tijdens de herdenking van onze bevrijding te Wageningen. Daar worden toegejuicht, velen konden hun ontroering niet bedwingen. Wageningen werd dan ook een jaarlijkse bijzondere ontmoeting, een plek waar je niet kon ontbreken.

In 2005 snapte men dan ook niet wat men in Den Haag bij de landelijke veteranendag moest zoeken. Veteranen kwamen immers bijeen in de stad der bevrijding!? Het verzet tegen 'Den Haag' mocht niet baten, de herdenking te Wageningen bleef echter wel bestaan, zij het voortaan

zonder (grote) presentie van de krijgsmacht. Voor u in feite een grote teleurstelling.

De laatste twee jaren lijkt er een kentering te komen. Defensie lijkt zich weer meer nadrukkelijk in Wageningen te willen presenteren. Dit jaar was de minister van defensie zelf bij de herdenking aanwezig. Wageningen zal echter niet meer zijn wat het was. Velen van u hebben ook niet meer de kracht daar naar toe te gaan. Jammer dat het zo is gelopen. Waarom niet een paar jaar met de afbouw gewacht??

Voor mij en voor de leden van ons bestuur is dit alles reden om ons met volle overtuiging voor u in te zetten en in te blijven zetten. Zoals eerder gesteld: deze reünie zal pas niet meer worden georganiseerd als u aangeeft – ondanks eventuele hulp van ons - niet meer aanwezig te kunnen zijn.

Dames en heren, ik geef het woord aan Roel Gras die de namen zal voorlezen van hen die ons sinds vorig jaar zijn ontvallen. Ik verzoek u daarna op te staan en hen (en de ons reeds eerder ontvallenen) met een minuut stilte te gedenken.

Daarna gaan we naar het monument, aldaar zal de kranslegging plaatsvinden, waarna het Wilhelmus worden gespeeld.